

Ver weg van Aarde

boek 1

Ver weg van Aarde boek 1

A.G.J. Zwanikken

Voor mijn familie en vriendinnen, omdat ze voor me klaar staan.

Schrijfster: A.G.J. Zwanikken
Coverontwerp: A.G.J. Zwanikken
ISBN: 9789402197051
© A.G.J. Zwanikken
1ste druk

Proloog

Wel vijftien jaar geleden, op een alledaagse doordeweekse dag was de familie Van Geest bezig met hun alledaagse bezigheden. Het was een liefdallig gezin met niet al te veel geld maar leefde toch een kleurrijk leven.

Theresa was op een avond druk bezig met koken en ze maakte tomatensoep op haar eigen manier. Ze droeg een schort die smerig was van de tomatenvlekken. Haar goudblonde haar zat in een slordige knot en ze had een nat voorhoofd; dat kwam door de hitte van de pan. Ze keek naar buiten en zag het grauwe weer van een rustige lenteavond in april. Henry kwam laat thuis van zijn werk. Hij droeg een pak met een stropdas en chique schoenen. Hij gooide zijn jas over de kapstok en veegde met zijn schoenen over de deurmat. Daarna maakte hij zijn stropdas los en zuchtte diep van vermoeidheid. Zijn lichtbruine haar was kleddernat en hij keek vermoeid het huis rond met zijn kastanjebruine ogen. Roos zat te spelen met haar knuffels en kreeg haar vader in het oog. 'Papa!' schreeuwde Roos. Ze kwam aanrennen. Toen ze dichterbij kwam, knuffelde hij zijn kleine meid stevig. Henry ging door zijn dochters goudblonde haren. 'Hoi, schat,' riep Theresa en ze keek glimlachend naar hem. Daarna plofte hij op de bank. Hij pakte van het bijzettafeltje zijn leesbril en hij pakte de krant op.

Buiten begon het heel hard te waaien en het ging even later over in onweer. De wind beukte tegen het huis, terwijl ondertussen de regenspetters op het dak tikten. Voor een lenteachtige avond was het nu wel noodweer geworden. De ramen die openstonden, begonnen te klepperen en de gordijnen begonnen op te bollen. De straatlantaarnlampen knipperden buiten op en neer. De familie keek even op en Henry deed haastig alle ramen dicht en staaarde naar buiten met de krant in zijn hand geklemd.

Opeens hoorde de familie een harde klap op de aardbodem en Theresa liet de lepel vallen waarmee ze in de tomatensoep roerde. De lepel viel op de grond en de tomatensoep spatte over de keukenvloer. De klap was zo groot dat het even leek op een korte aardbeving. Door het schudden viel er een oude vaas op de grond in diggelen. Henry tuurde

door het duister en Roos stond op en ging naast haar vader staan. De hele woonwijk had het moeten horen. Snel pakte Theresa haar lepel op en keek verbaasder naar buiten. Henry legde zijn bril op de vensterbank en zuchtte diep en wist niet wat er allemaal gaande was. De stilte trok door het huis en niemand sprak een woord.

Toen werd alles in een klap stil. Het onweer stopte en zelfs de regen. Het werd een paar minuten helemaal rustig buiten. Dichtbij hoorde de familie een baby hard huilen. Roos staaarde door het raam en zag in de verte een houten mandje staan bij het parkje. Ze wees naar buiten en Henry kwam naast Roos staan. Theresa deed haar schort af en deed haar jas aan. Ze deed de krakende deur open en liep langzaam naar buiten toe. De baby bleef maar huilen. Ze stak de weg over en ze baande zich een weg door de grote plassenwater en liep naar het houten mandje toe wat aan de rand van het park stond. Achter de plek bij het mandje was een grote remweg te zien. Er waren daar bomen kapot alsof er iets groots doorheen was geweest en verderop was iets heel onduidelijks te zien. Daar bij een boom was het mandje. Het fonkelde en er zat een klein meisje in van ongeveer een jaar oud. Theresa keek in het rond om te kijken of iemand het kleine baby'tje zocht, maar nee, niemand zocht de moederloze baby. De baby had zacht donzig bruin haar met mooie fonkelende blauwe ogen. Theresa wiegde de kleine vondeling en de baby werd stiller. Ze stelde de baby gerust en ze stopte met huilen.

Opeens begon het weer te onweren en te regenen. Het haar van Theresa werd kleddernat en haar knot viel uit elkaar. 'Theresa kom toch naar binnen!' riep Henry vanaf binnen met Roos aan zijn been gekleefd met een grote teddybeer. 'Maar hier is een kleine baby zonder moeder' riep ze. Ze haalde de baby voorzichtig uit het mandje en ze staaarde in de heldere blauwe ogen. Henry kwam naast zijn vrouw staan met een opgestoken paraplu. Achter hem stond zijn dochter, Roos. 'We kunnen haar niet hier achter laten, Henry,' fluisterde ze. 'Nee, inderdaad,' zei hij en hij streelde de baby haar wang. 'Laten we haar houden,' zei Theresa. Hij knikte en zei: 'We noemen haar...' Theresa maakte zijn zin af: 'Ester.' 'Dat is een erg mooie naam,' antwoordde hij.

Hoofdstuk 1

Het was middernacht en ik lag in bed met zenuwen overal in mijn lijf. Ik kon geen oog meer dicht doen. Langzaam draaide ik me om en ik kon zien dat de wijzer tikte naar één over middernacht.

‘Op deze dag ga ik met een raket een ruimtereis maken naar een ruimtestation dat rond de Aarde zweeft. Het is sinds kort af en er is een ruimteprogramma gaande. Ze willen kijken of ook mensen die geen lange trainingen hebben gehad de ruimte in kunnen. De makers willen ook dat tieners het gaan uitproberen omdat, we jonger zijn, maar niet zo jong dat het gevaarlijk is. Eerst hadden ze volwassenen en daarna jongvolwassenen en nu werden er tieners gekozen. We werden de jongste mensen ooit in de ruimte!’ dacht ik blij.

De ruimtemaatschappij vroeg toen om vele tieners die de ruimte in wilden. Ik ging die dag naar de ruimtemaatschappij toe. Ze lieten me bepaalde oefeningen doen waaruit zou blijken of ik geschikt was. Ik was die dag erg gestrest, maar ik merkte dat ik best wel goed in de oefeningen was, waardoor ik gekozen werd uit de vele andere tieners uit Europa. Mijn reisgenoten zijn Manon uit Frankrijk en George uit Engeland. Daarna moest ik voor een tijdje nog meer oefenen om uiteindelijk klaar te zijn om de ruimte in te mogen. ‘De ruimte in gaan. Dat is mijn droom al een lange tijd. En nu komt het eindelijk uit!’ dacht ik enthousiast. ‘Ester, kalmeer!’ brulde een stem in mijn hoofd.

‘Achteraf gezien zou het ook met mijn vader te maken hebben dat ik werd gekozen, want hij werkt al zes jaar bij die ruimtemaatschappij,’ dacht ik even later.

Ik draaide me weer om en deed opnieuw een poging om te slapen, maar mijn ogen wilden zich maar niet sluiten. Ik dacht telkens na over dingen die me nog meer gestrest maakten: ‘Stel je nou voor dat het mis gaat in de ruimte? Dat ik dan voor altijd in de ruimte vastzit tot mijn zuurstof opraakt. Of dat ik meteen sterf. Of dat ik nooit meer kan terugkeren.’ Ik wist dat het wel goed moest gaan, want ik trainde er al meer dan twee jaar voor en misschien zelfs al drie. Het waren onzinnige gedachten dat het mis kon gaan. Ik was gewoon gestrest. Dat was toch normaal?

‘Mijn familie had ik al niet meer gezien sinds twee weken terug. Quarantaine. Ik haat het nogal. Je hoort niemand. Geen menselijk

contact. Ik vind het niet bepaald: ervoor zorgen dat je niet op het laatste moment ziek wordt. Het is eerder: hoe overleef ik lange tijd zonder menselijk contact. Gelukkig zie ik mijn vader, mijn moeder, mijn oudere zus en twee kleine broertjes voor de lancering bij het glas. Daar kan ik tenminste met ze communiceren,' dacht ik.

Nu ik er langer over nadacht, zag ik meer voordelen aan Quarantaine: 'Geen pestkoppen! Wat fijn. De laatste tijd ontwijk ik ze omdat, ik bang voor ze ben geworden. Als ik straks in de ruimte ben voor een halve maand dan ben ik ver weg van hen en dan kunnen ze me niet meer pijn doen. Ze pesten me omdat, ik niet bepaald vloeiend articuleer. Mijn taal gooi ik voortdurend overhoop. Ik moest bij de trainingen veel dingen leren. Taal was het lastigst. De rest was vergeleken met taal vrij gemakkelijk.'

Die pestkoppen namen me elke keer te grazen en eigenlijk was ik daardoor ongelukkig. De hele klas pestte mij zo'n beetje behalve Elise. Zij was de enige die me overeind hield. Tegen haar kon ik namelijk bijna alles zeggen en ze was mijn beste vriendin. Rebecca was ook mijn vriendin, maar de laatste tijd voelde het niet meer zo. Als zij bij haar 'populaire' vriendinnen was dan stootte ze me af en zegde dat ik niet haar vriendin was. Rebecca en Elise waren de enigen die me niet plaagden. Ik was altijd het derde wiel aan de wagen. 'Mijn leven stort in als zij me ook gaan tegenwerken zoals de rest van de klas al deed,' dacht ik terwijl ik mijn kamer rondkeek. Een andere reden dat ze mij pestten, was omdat ik anders was dan de rest. Als je anders was dan was je meteen een buitenstaander. Dat kwetste me diep en ik werd gewoon niet geaccepteerd zoals ik was. Het begon onschuldig en werd erger met de tijd. Zoals op kamp toen wilden ze een truc met me uithalen om mijn kleren te stelen na het douchen, maar toen greep gelukkig iemand in. Altijd wanneer ik uit school kwam dan had ik een bloedneus of een kloppend hoofd en een bonzende wang. 'Ik hoop zoveel dat er ooit iemand zou die altijd voor me klaar staat,' dacht ik tegen mezelf.

Langzaam tikte de klok verder richting één uur. Ik kon nu echt niet meer slapen, ook al was ik heel moe en vermoeid. Ik duwde me met mijn hand onder de deken overeind en meteen voelde ik de kou van mijn kamer. Mijn kamer hier was opgeruimd. Thuis was dat een ander verhaal... daar was het een rommeltje. Als het netjes was dan was dat erg bijzonder. Mijn broertjes maakten altijd grapjes erover. Zoals laatst zeiden ze nog: 'Vanaf hier gaat het bergafwaarts aan de

hoeveelheid troep of moet ik zeggen bergopwaarts?' Altijd van die flauwe grapjes waarmee ik altijd antwoordde met rollende ogen. Normaal als ik niet kon slapen, klom ik uit het raam om te kijken naar de sterrennacht. Helaas kon dat hier niet. Ik kon me nog precies herinneren hoe ik dat deed. Ik klom dan door het raam naar buiten en daarna klom ik via de regenpijp naar het kille platte dak. Dan zou ik mijn mooie achtertuin zien. In de hoek van de achtertuin stond een hoge oude eik. Ik kon me nog herinneren dat ik als achtjarige rond-dwarrelde door de tuin. Toen was het zomer en die zaterdag was er een hittegolf. Op die dag ontdekte ik ook dat mijn ouders niet mijn biologische ouders waren. Ik was helemaal in shock toen ik het hoorde en daarom zit het me soms dwars dat ze me het daarvoor niet hadden verteld. Ze waren mijn enige familie. Ik wist niets over mijn biologische moeder en vader en dat het me af en toe wel tegenzat. Daar was ik boos over maar tegelijk verdrietig. Soms hoopte ik dat ze me kwamen opzoeken, maar dan werd ik weer wakker in de realiteit en dan wist ik diep van binnen dat het nooit ging gebeuren. 'Waarom willen mijn werkelijke ouders mij niet hebben?' en die vraag stommelde weer door mijn hoofd.

Ik duwde mezelf helemaal overeind en ging zachtjes naar het raam toe. Ik schoof de gordijnen opzij en ik zag mijn spiegelbeeld. Mijn lange bruine haar dat kwam tot mijn schouder was nu een vettige klittenbende. Mijn lichtblauwe ogen dwaalde langs het terrein omhoog naar de sterrenhemel. De sterren glinsterden helder aan de hemel alsof ze glimlachten. Ik hield van de nacht. De maan scheen helder naar me toe en zo wit en rustig. Ik was altijd geïnteresseerd in de sterren, melkwegstelsels, zonnen, planeten, kometen en de robots die op planeten landen om ze te verkennen. Het meeste dat me echt aansprak waren de sterren. Dat kwam omdat ik altijd het gevoel had dat ik weg wilde om iets nieuws te ontdekken. Op deze dag krijg ik daar de kans op. Ik zag ineens dikke vlokken sneeuw uit de lucht vallen. Veel gekker dan dit kan het haast niet worden.

Ik dook weer in bed en deed opnieuw een poging om te gaan slapen. Ik zag nu zoals altijd in mijn rare droom een rotsachtige planeet met een asteroïdencirkel er omheen. Op die planeet zag ik drie personen met vage gezichten. Twee duister uitzierende figuren stonden tegenover een licht uitzierend figuur. De duistere figuur richtte een duistere straal op het lichte figuur. Die persoon vuurde toen een hele krachtige witte straal op het duistere figuur af. De tweede duistere figuur stond

ernaast en deed niets wat vreemd was. Het leek meer op een magisch gevecht. Deze droom kreeg ik continu. Geen verandering. Geen duidelijkheid. Alleen vage dingen.

Mijn oogleden gingen langzaam open. Er scheen fel licht door de gordijnen. Het licht van de plafondlamp was aangeklikt. 'Ochtend. De dag van de reis,' dacht ik vrolijk. Twee weken terug was mijn laatste schooldag. 'Gek, geen school. Jippie! Een vrolijke stemming!' dacht ik blij, 'dat is beter dan gestrest zijn en denken dat je doodgaat.' Ik besloot mijn haar een goede wasbeurt te geven, want in de ruimte ging dat niet zo gemakkelijk. Ik kleedde me uit en ik nam een hemelse douche. Toen ik klaar was, droogde ik me af en ik kleedde me aan: een lange spijkerbroek met een warme trui en gympen.

Ik begon mijn bruine haren te borstelen in de spiegel. Na lange tijd te borstelen, maakte ik een hoge staart. Ik pakte mijn tweedehands mobieltje van het nachtkastje. Gelijk nadat ik mijn telefoon had aangezet, begon mijn mobiel te trillen van de berichtjes die binnen kwamen. Het waren berichtjes van Rebecca en Elise. Eigenlijk stuurden we in de groep nooit berichten, tot nu toe.

Groepsnaam: Vriendinnen! :D

Rebecca en Elise en jij

Elise : Hey :p

Rebecca : Hey :D

Elise: Zo best gezellig dat we voor het eerst in een lange tijd weer wat sturen.

Rebecca: Ja klopt, Hihi.

Elise: best wel raar dat ze die ruimtereis gaat maken met die articulatie van haar.

Ik verbaasde me, dat ze met elkaar kletsten, want laatst hadden ze nog een hekel aan elkaar.

Elise: Hey, Ester ??? zeg je nog wat slome? :]

Rebecca: volgens mij slaapt ze nog. :p

Elise : Ze heeft de hele dag vrij van school.

Rebecca: Tja, leuk voor haar >:]

Rebecca: Ik vind haar een grote idioot en de laatste tijd zeg ik niks meer tegen dat stomme mens >;p

Elise: Zij kan er toch ook niks aan doen?

Rebecca: Geef jij nou om haar?

Elise: Ik moet toegeven, ze is echt een raar mens.

Rebecca : Waarom ga je dan met haar om??

Elise: Maar anders is ze een LONER

Rebecca: laat haar dan stikken!!!! >:]

Elise: ik moet toegeven: ze is gestoord met haar fascinatie voor sterren

Rebecca: En ze heeft iets wat anders is

Elise: Ja! Ze doet alsof ze bijzondere dingen kan.

Rebecca: Ze is niemand, ze is een grote sukkel, ze doet alsof ze zo slim is, nou dat is ze niet!!!

Elise: DAT IS EEN GOEIE!!!!!! >:D

Rebecca: Ja he. :D

Elise: hey, ze is online

Het kwetste me alweer. Het begon te steken in mijn hart. En nu ging Elise tegenwerken. Ik had helemaal geen zin om met dit gesprek te bemoeien, maar nu hadden ze door dat ik online ben...

Ik: Waarom doen jullie zo :[

Elise: omdat, niemand je mag >:}

Rebecca: ja, Grootste sukkel van Aarde!! >:p

Elise :Tot over een tijdje idiootje!!

Rebecca: Als ze dan nog leeft...

Elise: hihi

Rebecca: Ik hoop dat ze sterft tijdens haar reis! >:}

Elise: Ja!

Ik wilde dolgraag dat ze ophielden en gelukkig deden ze dat ook. Ze begonnen met de les. Ik begon te piekeren, want ik dacht dat het niet waar kon zijn dat ze zo achter mijn rug om deden. Toen ik Elise voor het laatst zag was ze zo lief. Ze deden alsof ze ruzie hadden, besefte ik na een tijd. Ik legde mijn mobiel weer terug. Bij het ontbijt dacht ik weer aan de laatste dag thuis, de dag dat mijn moeder ineens vertelde wat ik écht eerder had moeten weten.

Het ging zo: 'Liefje, ik vind dat je dit moet weten,' zei mijn moeder na een ongemakkelijke stilte. 'Ja, mam?' vroeg ik glimlachend. 'Nou ik had het al veel eerder moeten vertellen, maar ik denk dat het er nu wel tijd voor is, maar word alsjeblieft niet boos op me,' zei ze. 'Zeg nou maar mam,' zei ik met een geërgerde stem. 'Je bent zoals je weet niet afkomstig uit ons gezin wat we eerder vertelden. We vonden je dicht bij het park in een mandje met een boek in je hand en je lag hard te huilen. We namen je maar in huis, maar we hebben dat mandje bewaard in de rommelige kamer.' De rommelige kamer heet zo omdat, daar allemaal troep ligt. Zoals altijd kleren van vroeger en oude fotoalbums van wel meer dan dertig jaar geleden. Het is een doolhof

om er doorheen te komen. 'Oh nee dat meen je niet!' mompelde ik. De schrok schoot zo door mijn lijf dat ik begon te trillen; en dit had ze al die jaren geheimgehouden over dat mandje. Ze wisten hoeveel ik piekerde over dat ik niet weet wie mijn echte ouders zijn. Ik kon me nog precies herinneren hoe ik het vond.

In een afgelegen hoek helemaal achter in de bergkast lag in het donker een mandje. De lamp boven mijn hoofd kon er niet schijnen. Het mandje was verbazingwekkend, want het was gemaakt van rare bomen want dit hout voelde zijdezacht aan en glom als een diamant, terwijl het mandje al vijftien jaar oud was en het hier stoffig was, maar het was stofvrij. Ik zag dat er een kleedje in lag dat oranje was met licht roze stippen. Het voelde als echt vel. Dat vond ik zo gek omdat, er geen dieren rondlopen in het oranje en met lichtroze stippen. Diep in mijn gedachten dacht ik dat dit wel mijn mandje moest zijn. Ik tilde voorzichtig de deken op en ik zag dat er verkoelde steentjes in lagen. Het viel me ineens op dat er een flesje in lag dat leeg was. Het was anders dan een drinkflesje wat je zou verwachten. Ook lag er een boek in, waarvan de kaft netjes was bekleed met een raar stofje. Het stofje glom als goud, maar het voelde niet als goud. Voorderest zat een raar slot op dat iemand had geprobeerd te openen. De vorm van het slot leek op een oog, maar wel een dat in het midden gesplitst was. Ik legde voorzichtig mijn hand op het boek en er verschenen rare tekens. Dat begreep ik totaal niet. Ik pakte het flesje op en ik zag daar ook een raar teken.

Dat was nog niet het meest eigenaardige. Ik probeerde de tekst te ontcijferen. Toen ik opnieuw een gefantaseerde zin had gemaakt, waren het boekje en mandje verdwenen. 'Het zou nooit zomaar verdwijnen, toch?' dacht ik en ik had hier al een tijdje over zitten nadenken. 'Hoe kan dit?' dacht ik opnieuw. Ik voelde toen op de vloer, tegen de muur, overal, maar er was geen spoor te bekennen van het mandje.

Ik kon me de persconferentie nog goed herinneren. Dat was verschrikkelijk gênant. Ik had gelukkig Manon en George naast me, maar dat gaf me niet veel hoop omdat, zij tegen elke vreemdeling konden praten. Een verlegen iemand zoals ik, kan moeilijk tegen vreemdelingen praten.

De wekker op mijn horloge ging af. Het was tijd. Ik keek naar buiten en ik zag dat de raket er al stond. 'De raket staat er al! De gigantische raket kon ik nu al zien!

Geweldig!' dacht ik blij. Hij was kleiner dan de voorgaande raketten vanwege dat er minder brandstof nodig was. Sinds kort hadden ze een makkelijkere manieren gevonden om de ruimte in te gaan. Je hoefde niet zo veel oefeningen doen zoals een paar jaar geleden en je hoefde daardoor hoefde je minder lang te trainen. Jongeren konden ook gekozen worden voor ruimtevaart. Ze wilden het liefst zestien jaar of ouder, maar soms ook vanaf vijftien. Bij deze reis waren uitzonderingen gemaakt. Ik was te jong, maar ik blonk uit bij de trainingen, waardoor ik alsnog was gekozen. Het was tijd om te gaan. 'Ruimte, hier kom ik!' dacht ik hyper.

Op een zege moment (na een kwartier) stond ik stil voor een supergrote voordeur. Op de voordeur stond het bord: ESA. Ik drukte op de intercombel met mijn bevroren vinger. Het gebouw waarin ik al die tijd trainde, leek groter dan de eerdere dagen. Het was een hoog kantoorgebouw met daarachter kleinere gebouwen.

Mijn vingers en mijn oren leken wel bevroren door de kou. Achter de intercom begon een vrouw met hoge stem te spreken: 'Goedendag, als u hier voor de lancering bent, kunt u terugkomen om twee uur s' middags...' Voor de vrouw haar zin kon afmaken onderbrak ik haar. 'Mevrouw, ik ben hier voor de lancering, want ik ga die reis maken. Ik ben Ester van Geest weet u nog?' Achter de intercom bleef het even stil. 'Oh het spijt me kind! Zeg je naam nog een keer en laat je pasje zien,' zei de vrouw met de hoge stem. 'Ester van Geest,' zei ik en ik liet voor de camera mijn pasje zien. De voordeur opende automatisch. Ik kwam binnen en meteen voelde ik de verwarming in mijn gezicht. De lobby zag er anders uit dan de vorige keren. Er was in plaats van de wachtplaatsen een groot bord geplaatst. Op het bord stonden de tijden en waar je heen moest. De lobby was even rustig als altijd en achter de balie zag ik een vrouw die ook de intercom insprak. Ze was aan het bellen met haar voeten op het bureau. Haar blonde haar zat in een knot en ze had miljoenen lagen make-up op haar gezicht. Ze droeg een rode jurk met daaronder dure stiletto's. Met één vinger draaide ze krulletjes in haar haar. Langzaam kwam ik binnen. Ze kreeg me in de gaten en ze wees naar links. Ze wees altijd de richting als ze aan het bellen was. Ik bedankte haar en ik ging naar links.

Op de gang was helemaal aan het uiteinde een grote glazen deur. Op de deur stond: afdelingsleider. Dat was waarschijnlijk de persoon waar ik heen moest. Dat is waar ook, ik was helemaal vergeten dat ik vandaag eerst een kort gesprek moest voeren met de afdelingsleider.

Ik klopte op de deur. 'Binnen,' zei een zware mannenstem. Ik deed de deur open en ik kwam in een rustiek kantoor. De vloer was van hout maar de muren waren zo wit als marmer. Tegen de muur stonden boekenkasten en een planetarium. In het midden stond een bureau van eikenhout met daarachter een man op een stoel. Voor het bureau stond een stoel die er was neergezet voor mij. Achter het bureau zag je een supergroot raam waar je zo op het gras en de bomen kon uitkijken. Ik zag hoe het gras was bedekt met sneeuw. De zon scheen over de sneeuw waardoor hij begon te stralen. Ik deed mijn jas uit en ik hing de jas aan de rugleuning van de stoel. De man die tegenover me zat, had witblond haar met een paar sprietten grijs. Hij had grijze ogen die vermoeid achter zijn bril staarden naar zijn computer. In zijn gezicht waren diepe rimpels te zien; alleen, het bleef onduidelijk of het door vermoeidheid kwam of van ouderdom. Hij droeg een net blauw pak met een streepjesstropdas.

Ik hoestte geïrriteerd en meteen kreeg hij me in de gaten. 'Goedendag, mevrouw Van Geest,' zei hij, kijkend naar zijn laptop. Hij keek me niet aan. 'Goedendag, meneer,' zei ik en ik wist zijn naam niet meer. Ik keek op een naambordje dat op zijn bureau stond en ik las zijn vreemde naam. 'Goedendag, meneer Sleutelbloem,' zei ik even later. 'Je hebt me vast nooit eerder gezien, maar ik ben de bedenker van de nieuwe manier van ruimtereizen,' zei hij en hij deed de klep van zijn laptop dicht. 'Oké, maar u bent toch ook de afdelingsleider?' vroeg ik hem, 'Ja, dat komt door mijn uitvinding.' Nadat hij dat had gezegd ging hij rechtop zitten en begon me bekijken. 'Dus als ik het goed begrijp, heet jij Ester van Geest en je bent vijftien jaar oud en je bent geboren op 16 april,' zei hij en ik knikte. 'Dus je hebt geen biologische ouders en je weet dus niet je exacte geboortedatum?' vroeg hij. 'Ja, ze hebben de dag genomen dat ze me hebben gevonden,' zei ik. 'Oké, je weet dat je vandaag de ruimtereis gaat maken om 15:00 uur,' zei hij. Ik knikte. 'Zoals u weet, mochten we alleen zestien tot en met achttien jarigen aannemen, maar omdat, u over een maand jarig bent, hebben we een uitzondering gemaakt en omdat, u uitstekend hebt presteert behalve op taalgebied.' Daar had hij gelijk in. Altijd had ik problemen met taal. Taal was het allergrootste drama. De articulatie was elke keer fout. Ik moest nu dan ook wel Engels beheersen dat eigenlijk niet zo lastig is. Naast taal was ik niet goed in gym. Ik haalde de gedachte weer op. Toen ik bij gym was, werd ik bekogeld met ballen waarvan twee vol mijn gezicht raakten, waardoor ik buiten westen raakte.

‘Vorige maand heb je al formulieren ondertekend. Nu moet je nog even dit formulier ondertekenen,’ zei hij en hij gaf me uit zijn bureaula een formulier. Ik las het door. Daarna kon ik bijna geen woord meer uit brengen. ‘Meneer Sleutelbloem, waarom moet ik een formulier in vullen voor als ik omkom?’ vroeg ik met een beving in mijn stem. ‘Omdat, het mis kan gaan in de ruimte,’ zei hij met een zorgzame stem. ‘Denk je dat het deze reis gaat gebeuren?’ vroeg ik dit keer stotterend. ‘Nee, ik verzeker je dat dat echt niet gaat gebeuren,’ zei hij glimlachend. Ik knikte. Ik begon verder te lezen. Ik zette daarna een krabbel op het papier en daarna gaf ik het terug. ‘Mag ik soms het programma weten?’ vroeg ik. ‘Ja, natuurlijk,’ zei hij en hij dacht even na voor hij begon te spreken. ‘Jullie weten dat jullie een volledige dag in de raket zitten en een halve maand in het ruimtestation waar ook andere astronauten zijn die jullie verder begeleiden,’ zei hij, terwijl hij door een dikke stapel papieren doorzocht. ‘Ik weet dat wij niet de raket sturen, maar dat doet de computer, of jullie zelf. Wij besturen alleen het schip als er problemen zijn,’ zei ik haastig. ‘Je hebt dus goed opgelet,’ zei hij met een glimlach. ‘Hoezo?’ vroeg ik. ‘Omdat, je andere reisgenoot genaamd Manon al dingen was vergeten,’ zei hij en hij krabde zich op zijn achterhoofd. Dat gebeurde wel vaker. Manon was typisch zo’n persoon. ‘Dat is waar ook,’ mompelde hij. Hij begon dingen uit te leggen, maar ik hoorde hem al niet meer. Ik dacht aan het eerste moment dat ik ze ontmoette. Dat was ook al weer zo gênant.

Toen ik binnenkwam, zag ik een metaalblauwe vloer met een groot kleed. In het kleed waren de letters ESA geweven. In de kamer stonden banken en stoelen. Het was een soort ontmoetingsruimte. In het begin kon ik niemand in de kamer vinden tot ik een lange bank zag waar een jongen en een meisje op zaten. Tegenover de bank stond een stoel en in het midden stond een klein koffietafeltje, waar koekjes, chocolademelk en nog veel meer lekkernijen op stonden. De muren waren van glas, behalve de muur met de deur. Het had uitzicht op het gras en het bos. In de kamer scheen fel licht dat mijn ogen verblindde. De jongen en het meisje moesten wel mijn reisgenoten zijn, want zij waren de enigen die hier waren samen met mij. ‘Hoi allemaal,’ zei ik stotterend van de zenuwen. Ik sprak in het Engels omdat, ik die taal nou eenmaal beter beheers dan het Frans. ‘Hoi, ik ben Manon en dit is George’ vertelde het meisje en ze wees naar George. Ze had een vreemd accent, maar ze sprak wel goed Engels. ‘Manon, ik kan prima

voor mezelf praten,' zei hij tegen haar. Hij had een Engels accent dat elegant klonk. 'Echt serieus! Waarom heeft iedereen uit Engeland een mooi accent? Ik heb echt een absurd Engels accent dat zo verschrikkelijk klinkt, maar ja ik heb nou eenmaal een sterk Nederlands accent zoals bijna iedereen in Nederland,' dacht ik. Ze kenden elkaar: dat was zeker te zien. Ze glimlachten nerveus naar elkaar. Misschien hadden ze op een internationale school gezeten, dat zou een goede verklaring zijn waarom ze elkaar kenden. Manon had een bruine huid met zwart kort haar en donkerbruine ogen. Bij de puntjes zaten donkerpaarse highlights. Ze was buitengewoon perfect. Een mooi wipneusje en grote ogen met lange wimpers. Ze droeg een zwarte broek met daarboven een wit shirtje. Ze droeg zwarte gympen met spikes. George had donkerbruin haar met achter zijn bril groene ogen. Hij droeg een beugel. Hij leek een beetje op een stereotype nerd. Zonder zijn bril zag hij er best knap uit. Hij droeg een donkergroene trui met daaronder een spijkerbroek. Zijn gympen leken nieuw.

Er kwam een lange stilte tot dat Manon die verbrak. 'Wat vinden jullie van de afdelingsleider?' vroeg Manon. 'Nou hij is best slim en ik ben hem dankbaar dat hij ons koos om de ruimte in te gaan,' zei hij. 'Dat is inderdaad zo,' zei ik glimlachend en mijn handen begonnen te zweten. 'Nou ik mag hem dus niet. Hij zeurde vanmorgen dat ik beter moest opletten,' zei Manon en ze leunde met haar schoenen op tafel. Ze nam een comfortabele houding aan en ze straalde zelfvertrouwen uit; iets wat ik niet had.

'Zijn jullie ook zo dol op de ruimte?' vroeg ik hun. 'Ja, de sterren zijn zo mooi in de nacht.' 'Ik vind juist het zwarte gat zo interessant,' antwoordde hij. Manon pakte de koekjesschaal op en begon de koekjes op te eten. 'Gaan er bij jullie behalve familie nog meer bekenden kijken?' vroeg ik. 'Ja, bij mij gaan mijn vrienden kijken,' zei George en hij stortte zich op de frisdrank. 'Ja, bij mij ook,' zei Manon met haar mond vol. 'Hoe zit het bij jou?' vroeg George. 'Alleen mijn gezin,' zei ik. 'Vinden jullie het ook zo spannend om de ruimtereis te mogen maken?' zei ik en ik probeerde van onderwerp te veranderen. Ik schonk een beker thee in en ik pakte een paar koekjes. De zenuwen waren gelukkig gezakt. Zo ging mijn eerste ontmoeting. Ik kreeg nieuwe vrienden en ze werden de beste vrienden! Ondanks dat ze me continu verbeteren met mijn Engels, maar toch, ik had het beste met ze voor.

‘...Daarna krijgen jullie even pauze en dan hoor je vanzelf wel wat de rest van het programma is,’ zei de afdelingsleider en hij boog zich voorover, zodat ik in zijn grijze ogen kon kijken. ‘Oh, uhm... oké.’ Iemand klopte hard op de deur. ‘Binnen,’ zei hij. In de deuropening stond een jonge vrouw met een grote bos krullend blond haar. Op haar neus zat een grote roze jampotbril. Ze was bijna helemaal in het roze gekleed. Behalve haar lab jas die was wit. ‘Goedendag, mevrouw Helbotvis,’ zei hij en hij bekeek haar van top tot teen. Ik bekeek haar beter en wat het meest opvallend was, dat op haar lab jas roetvegen zaten en haar haar leek wel geëlektrocuteerd. ‘Wat heeft u nou weer gedaan?’ zei hij helemaal verbaasd. ‘Nou het zit zo...,’ zei ze beverig. ‘Daar heb ik niets aan. Vertel me maar wat het probleem is,’ zei hij en hij begon te tikken met zijn vinger tegen het bureau. Ze haalde diep adem en ze probeerde tot rust te komen. ‘Vandaag kwam ik erachter bij het checken van de raket dat er problemen zijn met de radar in de raket,’ zei ze met een onzekere piepstem. Hij leek het niet erg te vinden, maar toen zag ik dat zijn oren rood werden en bij zijn slaap begon een ader te kloppen. ‘DAT VERTEL JE ME NU!’ riep hij woedend. ‘Sorry,’ zei ze met een mompelend piepstemmetje. ‘Het is zeer belangrijk dat de radar het doet, want dan kan je zien of er kometen op de raket afkomen,’ zei hij en draaide zich om en keek door het grote raam naar buiten om zichzelf te kalmeren. ‘Pardon meneer, maar waarom is dat zo belangrijk?’ vroeg ik aan hem. ‘Omdat, we eerst door een gebied komen waar nu redelijk veel kometen zijn, maar gelukkig bevindt zich dat ver weg van het ruimtestation,’ zei hij. ‘Waar bevindt het ruimtestation zich nu dan?’ vroeg ik hem gretig. ‘Aan de donkere kant van de aarde. In de richting van de maan,’ zei hij. ‘Dus niet naar de zon toe gericht?’ vroeg ik hem weer. ‘Ja, kan je ophouden met vragen stellen?’ vroeg hij geërgerd.

‘Helbotvis, neem Ester mee naar de zitkamer waar ze haar reisgenoten kan ontmoeten,’ zei hij. ‘Ja, meneer,’ zei ze. Ik pakte mijn jas op en ik liep samen met haar de deur uit. Toen de deur dichtviel, zuchtte ze diep. ‘Mevrouw Helbotvis, waarom is een radar dan alsnog een dergelijk groot probleem?’ vroeg ik aan haar. ‘Noem me niet bij mijn achternaam. Noem me maar Els,’ zei ze. ‘Oké, Els,’ zei ik. ‘Het is een groot probleem, want,’ zei ze en ze dacht even na. ‘Ken je een verhaal over de ruimtecrash met een bepaalde komeet?’ vroeg ze en ze maakte haar vorige zin niet af. ‘Nee, wat is het dan?’ vroeg ik gretig.

Ze nam me mee naar een andere gang waar ik eerder trainingen had gehad. Daar bleef ze staan. 'Dit is een gebeurtenis die ESA geheim houdt voor de rest van de wereld,' zei Els mysterieus. 'Waarom?' vroeg ik aan haar. 'Ooit naderde een komeet een raket met drie inzittenden,' zei Els. 'Els, ik weet hoe dat eindigde. De mensen stierven in de ruimte omdat, dat de raket een systeemfout had,' zei ik met rollende ogen. 'Maar dat is het niet. Ze stierven op een andere manier. We konden geen contact maken met de raket. De astronauten konden we niet zien op camerabeelden en we hoorden hun stemmen niet. Niets werkte. Het was een tragische gebeurtenis. Het werd erger toen we erachter kwamen dat er een komeet hun naderde. Het is onlogisch, want de raket beweegt zich vooruit, maar de komeet leek wel precies op de capsule te mikken. We konden ze niet waarschuwen. De raket konden we niet vinden maar nadat de komeet was verdwenen, kregen we weer contact met de raket. Het enige wat over was, was een camera die de laatste gebeurtenissen had gefilmd. We zagen brokstukken van de raket en de lichamen van de astronauten. Tegenwoordig staat hij bij ons bekend als de komeet die er voor zorgt dat je de verbinding kwijt raakt. Ondanks dat het zo'n vijftien jaar geleden was,' zei ze. 'Wat vreselijk,' zei ik rustig, maar iets drong tot me door toen de afdelingsleider zei dat er veel kometen waren op weg naar het ruimtestation. 'Maar wat als dat ons ook overkomt!' zei ik in paniek. 'Dat gebeurt echt niet. Ik beloof het,' zei Els en ze legde haar hand op mijn arm.

'Kom, ik neem je mee naar de spreekkamer. Dan kun je nog kort met je familie praten.' Ze begeleidde me verder door het gebouw, tot ze stopte bij een kamer. De kamer werd gesplitst door een heel groot raam. Aan de andere kant zag ik mijn moeder op de bank met naast haar mijn oudere zus en mijn twee kleine broertjes. 'Hoi mam,' zei ik in de microfoon en ik wilde haar zo graag omarmen. Haar blonde haar zat in een knot waardoor ik goed haar lichtblauwe ogen kon zien. Naast haar zat Roos, mijn oudere zus. Zij zag er even mooi uit als altijd. Mijn broertjes' blonde haren en kastanjebruine ogen waren dezelfde. Je kon ze alleen uit elkaar houden aan hun moedervlekken. Mijn broertje Tom droeg een dikke rode trui met een lange broek en schoenen en mijn andere broertje Pieter droeg hetzelfde, behalve zijn trui want die was donkergroen.

Pieter kreeg me gelijk in de gaten. 'Zus!' brulde hij en ik kon zijn stem horen ondanks dat hij niet sprak in de microfoon. 'Ester,' zei Roos en

ze legde haar hand op het glas. 'Hoe gaat het met je?' vroeg mijn moeder. 'Goed en met jou?' vroeg ik blij. 'Prima.' 'Ben je zenuwachtig?' vroeg mijn moeder bezorgd. 'Ja, maar ik hoop dat het goed gaat,' zei ik en mijn stem had een beetje een beving. 'Wat er ook gebeurt het gaat goedkomen,' zei mama en ze legde ook haar hand op het glas. 'Ik hoop het,' zei ik en ik legde mijn hand op die van haar. Alleen het glas splitste nog ons. 'Had je nog Henry gezien?' vroeg mijn moeder. 'Nee, ik had geen tijd om hem te zien,' zei ik. 'Dat snap ik. Hij heeft het zo druk met ervoor zorgen dat het allemaal goed gaat. Hij zit nog steeds in de controlekamer.' 'Oh,' en ik liet mijn hand los, 'ik ga jullie heel erg missen!' en deze woorden werden uit mijn keel geduwd. Ik voelde mijn ogen prikken en langzaam rolde een traan langs mijn wang. 'Wij gaan jouw nog meer missen,' zei ze. Ik voelde ineens heel veel eenzaamheid. Ik zou ze voor een halve maand niet zien. Ik zou kilometers in de hoogte zijn.

'Ester, ik wil graag dat je dit hebt,' zei mijn moeder en ze duwde via een luikje een klein pakketje naar me toe. 'Mam, dat hoeft echt niet,' zei ik en ik wilde het terugduwen. 'Ik wil dat je het hebt.' Ik opende het pakketje. In het pakketje zat een zilveren ketting met eraan een kleine meteoriet als hanger. 'Deze vond mijn vader in Egypte,' zei ik sprakeloos. 'Ja, hij wilt dat je het hebt,' zei mijn moeder. 'Waarom gaf hij dit aan mij?' vroeg ik. 'Omdat, hij het daarvoor had gebruikt voor geluk en hij denkt dat jij het nu hard nodig gaat hebben,' zei ze. 'Dankjewel,' zei ik ongelovig. Ik deed de ketting om en ik voelde aan de ruwe steen. 'Het is ook bedoeld als een herinnering aan ons,' zei Roos. Wat wilde ik ze ontzettend graag knuffelen. Alleen het glas hield me tegen. 'Ik hou veel van je, mijn lieve dochter,' zei mijn moeder en ze keek met twinkellende ogen naar me. 'Ik hou ook van jou...,' zei ik met een glimlach. Ze verlieten samen de kamer. Mijn broertjes keken me treurig na toen ze vertrokken. 'Ester, voordat je gaat,' zei mijn moeder nog in de microfoon. 'Ik wil zeggen dat hij je heel erg gaat missen.' 'Ik hem ook.' 'Jullie hebben veel gemeen met elkaar. Hij zou ervan kunnen dromen om de ruimte in te gaan.' Ik glimlachte naar haar. 'Wanneer je hem weer ziet, wil je dan zeggen dat ik van hem hou.' 'Zal ik doen.' Na die woorden vertrok ze ook.

Ik dacht na over mijn vader. Hij zou nu een kopje koffie drinken wat hij altijd deed in de ochtend. Zijn bruine haar met plukken grijs zat zo netjes zoals altijd. Ik kon nog achter zijn brilglazen zijn kastanjebruine ogen zien. Of zou zijn haar slordig zitten omdat, hij in de stress zit? Hij

vond het zeker heel belangrijk dat de lancering goed ging. Dat snap ik ook wel, omdat, ik aan boord ben. Ik vertrok uit de spreekkamer. Over minder dan een paar uurtjes gaat het gebeuren.

Zweetdruppels drupten van mijn gezicht. Ik ging op weg naar de ruimtepakkenkamer. Ik probeerde aan iets anders denken maar dat lukte niet. 'Hé, gaat het?' vroeg George opeens. 'Waar kom jij nou weer vandaan?' schrok ik en sprong letterlijk in de lucht. Hij kwam uit een uithoek van een gang waar ik hem niet had verwacht. 'Haha, jij schrikt dus echt snel,' zei hij lachend en kwam naast me lopen. Ik voelde al mijn hart stevig bonzen. Of dat nou kwam door George of door de stress weet ik niet. 'GEORGE, WAAROM LAAT JE TOCH IEDEREEN SCHRIKKEN!' schreeuwde Manon boos. 'Oh echt sorry Ester. Hij is nogal vervelend af en toe' vertelde Manon. Ik knikte beverig. 'Tja, maar Manon is zo emotioneel,' zei George lachend en hij legde zijn arm om Manon's schouder. 'Echt waar! blijf toch van me af!' zei Manon geïrriteerd en ze bloosde. Ze duwde zijn arm van haar schouder af. 'Dat vind ik zo leuk aan jou. Erg emotioneel,' zei hij plagend. 'Oh echt, rot toch eens op!' zei Manon boos. Oké, dus ik zit opgescheept voor een dag met die twee in één capsule en daarna een halve maand op het ruimtestation. Dit wordt zo ontzettend gezellig! Manon sleurde me mee door de gangen. Ze had mijn arm stevig beet en ze trok me weg van George. 'Sorry voor George, hij is nou eenmaal zo irritant.' Ik probeerde een glimlach uit te brengen maar er kwam alleen een onzekere scheve lach. 'Je bent spierwit,' zei Manon bezorgd met haar ogen op mij gericht en leek niet meer na te denken over wat er net gebeurde. 'Het gaat wel. Ik ben heel zenuwachtig,' zei ik weer. 'Ik ook,' zei ze vriendelijk.

Hoofdstuk 2

En toen gebeurde het. We stonden met pak en al voor de deur van de lift. De lancering zou bijna gebeuren. Er werd koude lucht in mijn gezicht geblazen door de wind die er stond. Ik hoopte dat de harde wind niet voor problemen zorgt. Ik begon te trillen door de spanning. Het pak dat we droegen was wit en had het teken van ESA aan de rechtermouw en op de linkermouw de Nederlandse vlag. Het pak was ook nog eens een combinatie van een lanceringspak en een ruimtewandelingpak. Je kan een korte tijd in hetzelfde pak in de ruimte, dus vrij handig. De technologie is echt verbeterd. De liftcabine had brede glazen wanden met aan de hoeken en aan de vloer veel staal. Toen ik naar beneden keek, kon ik goed de honderden fotografen en de pers zien. Ze stonden in een glazen gebouw dat er stevig uitzag.

Ik kon er niet aan denken, mijn familie een tijdje niet meer te zien. Ik besloot ze te gaan zoeken. Het werd alleen geen succes want er waren gewoon zoveel mensen dat ik ze niet kon vinden, maar ik wist diep van binnen wel dat ze er waren. De hele klas zou nu ook zien hoe ik de raket in ging.

Ik dacht na over mijn klas: Iedereen zal zich hebben verzameld in grote hal waar ze musicals houden. Daar zou dan het digibord staan en iedereen ging dan kijken naar jeugdjournaal of het normale journaal. Ze zouden dan nu op het journaal een intro te horen krijgen waarbij ze beelden laten zien van de raket en de vele mensen. De hele school zal dan onder de indruk zijn als ze mij zien lopen naar de liften. De pestkoppen zouden volgens mij jaloers zijn.'

Ik concentreerde me nu niet meer op de mensen maar op de raket. De raket was reusachtig. De raket was grijs en was langer dan vroeger. Eenmaal boven, waaide het hard en we moesten een metalen loopbrug oversteken om naar de raket te komen. George en Manon waren net zo stil zoals ik. We waren gespannen. We stonden op de loopbrug tussen de capsule en het lanceerplatform. De capsule was gekanteld waardoor de stoelen op hun rug lagen. Er was een groot luik dat openstond met daarnaast een werknemer. 'Ik wens jullie succes,' zei hij nog, terwijl wij de raket instapten.

Eerst ging George erin en daarna volgde Manon en ik moest als laatste erin. We zaten verticaal en krap waardoor ik me ongemakkelijk voelde. Ze hadden ons een maand geleden laten zien hoe de raket er ongeveer uit ziet. Daardoor weet ik dat achter de stoelen een kleine bewegingsruimte zit. We kregen gespen om ons lijf en iemand anders deed onze helmen op. Er werd een laatste controle gedaan of het goed met ons ging. Ook was er een dashboard voor ons. Dat mochten we alleen gebruiken in geval van nood tijdens de rit. De enige handelingen waarbij wij het nodig hadden, was bij opstijgen en bij koppelen aan het ruimtestation. Alles werd namelijk bestuurd vanaf de controlekamer. Zonder al deze technologie moesten we veel meer zelf doen. De lampjes brandden fel licht en de randen rond de knopjes fonkelden. De cijfers op een scherm wisselden van plaats. Ik kreeg pas later in de gaten dat daarop de aftelling stond. Over negen minuten ging het gebeuren. De stemmen vanuit de controlekamer kraakten in de microfoon. Ze waren nog steeds dingen aan het controleren. Met mijn helm op zag ik er heel anders uit. Ik kon me nog helder herinneren dat ze zeiden dat als er een kleine ruimtesteen tegen botst, de helm niet kan breken. In de helm kon ik zien hoeveel zuurstof ik nog had. Daarnaast kon ik de tijd en lichaamstemperatuur zien en dat soort dingen. Het enige wat ik nog kon zien was een klein raampje en Manon naast me. Ik had geen uitzicht op het terrein of de mensen. 'Gaat alles goed?' vroeg Els in het Engels in de koptelefoon. 'Alles gaat oké' riepen we in koor. 'Goed zo' werd er geantwoord. Voor het eerst gleed er een gedachte in mijn hoofd. Waarom zou je tieners naar het ruimtestation sturen? Ze hadden ons veel trainingen gegeven, maar dan toch bleef het vreemd. Op het ruimtestation zelf waren wel volwassenen, dus we waren niet helemaal alleen. We checkten de metertjes, waardoor de spanning steeg in de cabine. Minuten voelden als uren. Ik keek naar Manon die erg zenuwachtig was, daarom sloot ze haar ogen en ik kon haar horen neuriën. Dat deed ze altijd om tot rust te komen. In mijn oren kreeg ik mijn uitgekozen muziek te horen. Een vrolijk nummer. Handig in dit soort situaties? Nee. In mijn koptelefoon hoorde ik woordjes zoals: 'All clear'. Dat betekende dat we bijna gingen vertrekken. Meestal als ik veel spanning had dan kon ik altijd mijn moeders hand vastpakken, alleen, die luxe had ik nu niet. De voorgaande woorden hoorde ik al niet meer. Ik zag alleen George op knoppen drukken met wat instructies van de controlekamer.

Na voor mijn gevoel een paar minuten gespannen hebben gezeten, hoorde ik in mijn oor: 'We gaan vertrekken!' Opeens hoorde ik in mijn oor een koele mannenstem: '10, 9, 8, 7, 6, 5...' Mijn spanning werd steeds erger waardoor ik het benauwd kreeg in mijn helm. Er is geen weg meer terug: '4, 3, 2, 1, 0!'

Toen voelde ik ineens een hoge druk op mijn borst en een gloeiende hitte. Ik werd in mijn stoel gedrukt en ondertussen voelde ik me omhoog worden geslingerd met een hoge snelheid. Ik voelde de trillingen van de raket door mijn lijf schieten. Ik keek uit het kleine raampje links van me en het enige wat ik zag was rook van de raket. Ineens herinnerde ik me dat ik helemaal niet meer had gevraagd naar de radar. Het zal waarschijnlijk toch niet belangrijk zijn. Ik zag onder me meteen het gebouw waar we laatst nog waren en het werd al gauw velen malen kleiner. De zwaartekracht werd zwaarder en ik voelde het drukken op mijn borst. Het geluid van de brullende raketten was onvergelykbaar luid. Nog steeds nam de snelheid toe. Toen zag ik een paar seconden later de stad onder me. Het ging zo snel dat ik niet meer de tijd had om mijn huis te zoeken. Ik kreeg het toen nog benauwder en de zwaartekracht werd alleen maar zwaarder. Ik zag nu alleen nog maar Nederland. Het land was inderdaad klein, zeker als je zo hoog bent. De snelheid werd erger en toen zag ik Europa. Het was zo wonderbaarlijk groot maar ik kon er niet lang genoeg van genieten. Toen zag ik een stukje wolken, maar toen zag ik al de hele Aardbol. Het werd alsmat benauwder door de hitte omdat, we door de atmosfeer heen gaan. Al acht minuten duurde deze lancering en ik wist door de trainingen dat het niet lang zou duren voor we in de ruimte zouden zijn.

Ik kreeg het idee dat het toen wel zevenendertig graden was, maar heel plotseling werd het koud. Ik belandde in de ijskoude ruimte. In mijn oor hoorde ik een vrouwenstem die ik herkende. Het was Els vanuit de controlekamer. 'Hoe gaat het met jullie? Is alles in orde daar boven?' vroeg Els. 'Met mij gaat het goed,' zei ik en even later zeiden Manon en George dat het ook met hen goed ging. 'Oké, dat is mooi,' zei Els.

Ik keek even uit het raam. Buiten was het pikzwart met her en der sterren. Het uitzicht dat ik had vanaf het dak van mijn huis was niets vergeleken met dit uitzicht. 'Oké, jullie komen straks weer recht' vertelde Els. 'Ja, Els,' zeiden we in koor. We werden losgekoppeld en

de capsule ging verder. Nu kan er niets meer misgaan. Het gevaarlijkste deel van de rit is voorbij.

Ik keek opnieuw door het kleine raampje naar buiten. Ik keerde mijn nek een beetje waardoor ik net nog de aarde kon zien. De reusachtige Aarde was supermooi. De zeeën en de landen waren helder te zien. De wolken waren te zien en de vele satellieten. Ik speurde de wereld af tot ik Nederland zag. Het landje was van hierboven superklein. Ik kon niet meer de contouren zien van de eilanden in de Waddenzee. De woestijnen waren zo zanderig dat ik het bijna kon voelen. De Himalaya was van hierboven zo groot en voor het eerst voelde ik me groter dan de bergen. Ik kon er wel uren naar kijken, maar we gingen al veel te snel verder. Aarde werd steeds kleiner en ik miste nu al mijn boeken die ik heel vaak las, maar ik had eindelijk geen last van die pestkoppen. Ze pestten me wegens mijn kledingstijl en mijn gedrag. Aan die kledingstijl kon ik niks doen, dat was gewoon mijn stijl die lichtelijk apart was. Elise zei een keer dat ik me heel raar gedroeg toen we op kamp waren. Ze had wel gelijk, bedenk ik me nu. Ik bestudeerde de raarste dingen die anderen juist verafschuwen. Ik ving vliegen die vliegen door de kamer en dan werden ze irritant waardoor ik ze ineens uit de lucht pakte en dat vonden ze raar. Ik vond het meer een gave. Volgens mijn pleegouders had ik goede reflexen, dat zou de reden kunnen zijn. Ik dacht aan mijn mooie uitzicht, altijd had op de sterren waar ik zo van genoot. Nu kijk ik er een volledige dag naar tot we in het ruimtestation zijn waar we een halve maand verblijven. Ik zal voor mijn verjaardag thuis zijn.

'Dat verliep goed,' zei George en in zijn stem kon ik horen dat hij blij was. 'Daar ben ik ook erg tevreden mee,' zei Manon. De zenuwen waren verdwenen net zoals de zwaartekracht. Ineens merkte ik iets op. Zwaartekracht. Die was er niet. Ik tilde mijn arm op en het ging vele malen gemakkelijker. Dit voelde geweldig! 'Manon, dit voelt echt geweldig!' riep ik uit en ik tilde opnieuw mijn arm op. 'haha, dat is ook zo! Ik kan hier wel aan wennen,' zei Manon en ze deed al hetzelfde. Dit zou nog eens erg gezellig kunnen worden. Gezellig samen met z'n drieën opgepropt in één capsule. 'Ik had hier nog laatst over gelezen. Dat voorgaande astronauten vertelden dat je zwaartekrachtloosheid kan vergelijken met in een zwembad onderwater,' zei George. 'Oh echt, serieus, gaan we nu een halve maand jouw kennisbabbels aanhoren?' zei Manon geïrriteerd. Ik begon te giechelen dat even later over ging in een schaterlach. 'Ben ik dan zo grappig?' zei Manon en ze

probeerde met haar elleboog te porren in mijn zij wat niet lukte doordat we zo krap en goed vast zaten. 'Wel als je boos bent,' zei hij en begon ook te lachen. Manon bleef geïrriteerd stil. Nadat we stopten met lachen werd iedereen stil. We waren vermoeid door de kracht die we hadden verbruikt om goed te ademen met die zware zwaartekracht. Langzaam sloot ik mijn ogen en ik dacht al niet meer aan het feit dat we in de ruimte waren.

Ik werd wakker en ik realiseerde me dat ik niet in mijn slaapkamer was. Dat klopte natuurlijk. Ik keek naar buiten en ik zag dat de Aarde. Het ontspannen gevoel van geen zwaartekracht was genietend, kennelijk zelfs zo lekker dat ik ervan in slaap viel. De rust die het met zich mee bracht was vermakelijk. We waren al meer dan acht uur op reis. Het duurde niet lang meer en de dag was voorbij.

Er klonk een alarmbel. Ik werd meteen weer alert en ik keek om me heen waar het vandaan kwam. Er gloeide een rode knop en het bleek de radar te zijn. Op de radar zag ik dat een komeet de raket naderde met honderd kilometer afstand! Wat is hier nou weer aan de hand? Er schenen rode lichten door de hele capsule. Het rode alert. Dat betekent echt niet iets goeds, maar het gevaarlijke deel is toch al voorbij?

Ik herinnerde me de eerste instructie bij dit soort gevallen; maak contact met Aarde. Ik drukte de microfoon aan. 'Hallo, dit is Ester van Geest,' zei ik. Geen antwoord. 'Hallo, dit is Ester van Geest. Over minder dan honderd kilometer komt er een komeet!' riep ik uit. Geen antwoord. 'Dit is een noodsituatie: er is een komeet op de loer!' gilde ik paniekerig. Ik raakte in stress en het zweet stond op mijn voorhoofd. Als dat niet werkt wat moet ik dan nu doen? Ik maak wel Manon wakker. Als ik hun naam noem gaat hun microfoon en koptelefoon aan.

'Manon!' gilde ik in mijn microfoon. 'Au!' riep ze uit. Ze was nu wel wakker. 'Ester, het is middernacht!' zei Manon verontwaardigd. 'In de ruimte is het altijd middernacht! Maar dat maakt toch niet uit' riep ik uit. 'Wat?' zei ze slaapdronken. 'WE WORDEN GETROFFEN DOOR EEN KOMEET MANON EN GEORGE!' gilde ik uit. 'Au!' riep George. 'Wat is hier aan de hand?' vroeg George slaperig. 'WE WORDEN STRAKS GETROFFEN DOOR EEN KOMEET!' riep ik uit. 'Dus?' zei Manon en ze gaapte luid. 'Dus we worden getroffen, ja!' riep ik woedend. 'Ester, wees nou is rustig. Ze hadden ons gezegd dat zij de raket besturen dus er is geen reden is voor dit gegil. En nog iets: hoe kan een komeet ons

raken als wij ook bewegen?’ zei George. ‘Dat kan wel zo wezen maar over minder dan een half uur is er een impact. Het gaat ook moeilijk als er geen communicatie is!’ zei ik paniekerig. ‘Ze kunnen moeilijk een raket sturen als er geen contact met ons is!’ riep ik. ‘Geen contact?!’ zeiden George en Manon in koor. ‘Ja, ik weet ook niet hoe dat komt!’ zei ik en ik probeerde mezelf te kalmeren. ‘Laten we maar nu proberen om de raket van baan te laten wisselen,’ zei George. We knikten. Ik pakte het ouderwetse boekje over hoe je de koers van een raket kunt aanpassen. Het zweefde maar ik schonk daar geen aandacht aan. Alleen over het feit dat we een grote kans hadden dat we dood zouden gaan!

Manon probeerde contact te maken met Aarde. Ook al wist ze dat het niet ging werken. ‘Het is nutteloos!’ riep ik. ‘Je hebt gelijk!’ zei ze in paniek en ze leek al op te geven. ‘Wat moeten we nu doen?’ vroeg George die nu ook in paniek was. ‘Wat moeten we nu doen?’ vroeg George weer. ‘Uh George je moet eerst het rode knopje indrukken dan de rechter weer daarna verschijnt er een scherm hoeveel graden je moet aanpassen!’ vertelde ik aan George.

‘Ester, kan je me helpen?’ schreeuwde Manon. De alarmbellen gingen nog harder rinkelen. ‘Over 66 meter vindt impact plaats in de raket. We moeten nu echt opschieten. Hebben kometen een richtpunt? Van al deze kilometers aan ruimte kiest de komeet ons. Dat het nou precies op de capsule mikt, terwijl de raket nog steeds naar voren beweegt,’ dacht ik.

Manon begon ruzie te schoppen met George omdat, het George niet lukte om van koers te veranderen. ‘Jij idioot jij weet niets hierover!’ schreeuwde Manon helemaal in paniek. Af en toe hoorde ik Manon vloeken in het Frans. ‘Denk jij dat je het zo goed kan? Jij lette toen niet eens op!’ ‘Hé!’ zei ik met een poging om er tussen te komen. ‘Wat!?’ zeiden Manon en George in koor en ze keken boos mijn kant op. ‘Nou dit is hopeloos! Laten we een uitgang zoeken of een manier om hier weg te komen. We kunnen de coördinaten niet aanpassen omdat, het hele controlebord bevroren is!’ schreeuwde ik. Ze stopten gelijk met kibbelen. Manon probeerde weer om contact te maken, maar dit keer met het tweede centrum als er geen verbinding meer was met het eerste centrum. En ook deze keer onsuccesvol. Ik dacht meteen aan wat is er in vredesnaam aan de hand was op Aarde. Toen ging er een lampje branden in mijn hoofd: ‘Els vertelde me nog over dat ESA een geheim had. Het ging over een bepaalde komeet. Als die komeet

aankomt dan kan je geen contact maken met Aarde. Gaat dat ook hier gebeuren?’

‘Ik weet wat er aan de hand is!’ riep ik uit. ‘Wat dan?’ zei George. ‘Er bestaat een komeet die er voor zorgt dat je verbinding kwijtraakt in de ruimte met de Aarde vlak voor een impact!’ zei ik. ‘En wat nog meer?’ vroeg Manon die helemaal gek werd dat ze geen contact kon maken. ‘Dat de inzittenden het niet overleefden,’ zei ik. ‘Het is dus hopeloos?’ zei Manon. ‘Ja,’ zei ik treurig. ‘Hoelang duurt het nog voordat de komeet nadert?’ vroeg ik met hele erge paniek. ‘Nog zeven minuten,’ zei Manon. ‘Maar daarvoor komt nog een kleine komeet van ongeveer twee meter.’

‘Dan kunnen we nu maar echt beter de raket verlaten!’ brulde ik. Ik wist wat we moesten doen. De ingang wordt vanaf nu de uitgang. Het luik naast me probeerde ik open te duwen maar zonder effect. Samen duwden we tegen het luik. Het ging niet open. We zaten te stevig vast en ik kon me zelf niet losmaken.

Opeens kregen we een harde klap toen een stukje meteoriet de raket raakte. Het viel op de capsule en barste meteen door de buitenkant heen naar binnen. Waar de meteoriet ons raakte boorden ook nog eens scherpe punten van de buiten kant van de raket naar binnen. En ze raakten Georges lichaam. ‘AU!’ gilte George en hij had superveel pijn. De komeet brak in tientallen ministukjes en verdween uit het zicht. In de ruimte zweefden nu deeltjes staal en glas. Ik was verbaasd dat de capsule niet in brand vloog. Manon begon meteen te helpen om de stalen punten uit George te halen maar het lukte niet, want Manon zat vast. Er was nu wel een grote opening waardoor we een mogelijkheid hadden om te vluchten. ‘Ik help je wel,’ zei ik. De gespen trok ik los door middel van een stukje glas dat rond zweefde. Manon had het al gedaan en probeerde Georges leven te redden. Er zweefde veel bloed omhoog van Georges lichaam. De motoren waren ineens uitgevallen waardoor de vaart minderde. We zaten vast in een stuk ruimte. ‘Ga maar verder zonder mij!’ zei George en hij had problemen met ademen. ‘Nee!’ zei Manon en ik hoorde haar snikken. ‘We laten je hier niet achter!’ zei Manon. ‘Ga!’ riep George en in zijn stem hoorde ik dat hij grote problemen had met ademen. ‘We doen dit samen!’ zei Manon huilend. ‘Nee, jullie hebben al te veel gedaan om me te redden. Vlucht en zorg dat je het overleef en laat mijn dood niet voor niets zijn geweest!’ zei hij en hij spuugde bloed tegen de binnenkant van zijn helm. Ik beet op mijn lip om niet te gaan huilen. ‘Kom,’ zei ik met

een gebroken stem. Manon wilde hem niet achter laten. 'Straks gaat hij dood!' riep ze huilend en ik trok haar mee met mijn hand. De luchttas had ik al vast in mijn andere hand. 'Ja, maar straks gaan wij ook dood!' riep ik. We zagen uit de verte de komeet al op ons afkomen. 'GEORGE!' gilte Manon en ze pakte zijn hand vast. 'Kom mee,' zei ze jankend. Er was al geen leven meer in zijn lichaam. Alleen zag ik de dichte ogen van George. Hij was er niet meer. Ik voelde een hartbrekende pijn. 'Laat maar... probeer te overleven zonder mij!' zei Manon en haar ogen twinkelden. 'Waarom?' zei ik huilend. 'Omdat, ik hier blijf want het is hopeloos,' zei ze verdrietig. 'Blijf hier niet achter!' brulde ik. 'Ik laat je echt niet hier. We doen dit samen, Manon!' zei ik met tranen in mijn ogen.

'Nee, Ester...het is al te laat voor mij...,' zei ze en ze rukte zich los van mij en het was te laat om haar te redden. De grote komeet botste met een harde klap tegen de cabine en George werd geplet en zijn helm barste. De komeet ketste door de raket en ik trok Manon mee. Ik werd meegesleurd maar ik pakte net op tijd met mijn andere hand de kabel van de raket vast. De raket begon al vlam te vatten. Manon lag in de raket en haar lichaam leek nog heel. Ze zweefde in de ruimte. Er stroomden tranen over mijn wangen en ik sleurde Manon aan haar voet de raket uit. Ik schudde aan Manons lijf. 'Manon!' schreeuwde ik. Ze gaf geen antwoord. 'MANON!' brulde ik opnieuw en mijn stem werd schor. Ik pakte na haar voet haar knie en trok haar zo naar me toe. Ik kwam bij haar hoofd. Ik zag haar kapotte en bebloede gezicht met scherven. Haar helm was gebarsten door de inslag van de komeet. Die van mij was op wonderbaarlijke wijze nog heel. Haar ooit zo mooie uiterlijk was vervaagd met bloed en een gebarsten gezicht.

In mijn hart kreeg ik een steek van pijn en ik fluisterde: 'Het spijt me...' Ik had eindelijk een echte vriendin. Ik wilde nog een aanblik geven voordat ik haar voor altijd ging verlaten. Ik liet haar los en ze gleed weg in de oneindige ruimte. Ik zal nu zeker straks sterven aan zuurstofgebrek samen met mijn groepsgenoten. Er stortte nog een komeet neer op de raket en de raket explodeerde in brokken metaal. Ik werd door de kracht weggeslingerd en kon niet meer stoppen. Aarde werd kleiner en kleiner. Ik probeerde met mijn hand Aarde vast te pakken, maar dat lukte niet. Mijn thuis vervaagde. Ik verloor nu echt alles. Mijn thuis. Mijn familie. Mijn oude leven. Voor het eerst wilde ik terug naar Aarde. De zon voelen branden op mijn huid. De geur van vers gemaaid gras. En het gevoel van thuis. Ineens zag ik nog

een komeet, maar dat kon mij al niet meer schelen. Ik zal toch wel sterven. De komeet naderde. Alweer had deze komeet een goed richtpunt, want het richtte zich op mij. Ik was bereid om te sterven. Ik had toch al hoofdpijn van luchtgebrek doordat ik het grootste gedeelte zuurstof had verspild. Mijn tranen stroomden nog steeds over mijn wangen door het verlies. Ik sloot mijn ogen.

Ik was nu ver weg van Aarde. Ik verwachtte alweer een impact. Het leek niet te komen. Ik opende mijn ogen. Dit was geen komeet! Waar was ik? Er was zuurstof in deze ruimte en warmte. Alleen geen licht. Het was heel donker. Ik kon nergens zien waar ik me bevond. Wat ik wel wist, was dat ik nooit meer kon terugkeren. Ik was zo verdrietig maar ook zo moe dat ik het liefst wilde gaan slapen. Voor eeuwig gaan slapen. Ik krulde mezelf op. Aarde, mijn thuis was weg voorgoed. De pestkoppen zijn nu voor eeuwig van mij verlost. Ze hadden wel gelijk over dat ik beter kon crashen in de ruimte. Ze hadden de toekomst voorspeld. Ik krulde me nog dichter op en legde mijn arm bij mijn hoofd. Ik dacht dat ik zou sterven. Dat was het enige wat ik dacht. De klok in mijn helm gaf al aan dat het vijf uur in de ochtend was. Ik sloot mijn ogen en probeerde te slapen. Ik hoopte dat ik wakker zou worden in de raket en dat het een droom zou zijn. Ik miste Manon en George maar ik miste het meest mijn vader, mijn moeder, mijn zus en mijn broertjes. Ik viel plotseling in een diepe slaap.